

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 30051/2023
06.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Дамир Перић, адвокат у ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 15526/2021 од 13.09.2023. године, у седници одржаној 06.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 15526/2021 од 13.09.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 15526/2021 од 13.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 12319/2019 од 13.10.2021. године, ставовима првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да исплати сваком тужиоцу по 59.368,67 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате, а на име накнаде за експроприсану непокретност – парцелу број .. површине 38 м², која сада чини део катастарске парцеле број .. КО Футог, која је уписана у Лист непокретности број .. КО Футог и која у природи представља део улице ... у Футогу. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 134.219,24 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 15526/2021 од 13.09.2023. године, одбијена је жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23).

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом ревизијског суда и правним схватањем израженим у одлукама тог суда у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке Врховног касационог суда будући да постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, а у конкретном случају је утврђено да је предметна парцела фактички одузета правном претходнику тужиоца у јавном интересу без накнаде и приведена јавној намени улице - пута у насељеном месту.

Из наведених разлога, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате поднета је 06.12.2019. године, а преиначена је повећањем тужбог захтева у поднеску од 23.09.2021. године. Вредност предмета спора цени се у односу на сваког тужиоца појединачно с обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари у смислу члана 210. ЗПП. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде за сваког тужиоца износи по 59.368,67 динара и ови износи су очигледо испод 3.000 евра на дан преиначења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора за сваког тужиоца понаособ не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан преиначења тужбе, значи да ревизија туженог није дозвољена на основу члана 479. став 6. ЗПП јер се ради о спору мале вредности.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић